

A vörös postakocsi

A Rádiószínház több éven át sorozatban sugározza majd a két világháború közötti negyedszázad legszebb magyar drámáit. A hosszú sorozat minden eleme még nem teljesen tisztázott; a Rádióújság rövid közlésén kívül szívesen olvastunk volna a válogatás alapelveiről, esetleg a meglepő felfedezésekről.

Az első darab máris meglepetés. Kevesen tudják, hogy *Krúdy Gyula* megírta regényének, *A vörös postakocsinak* drámaváltozatát is, amelyet eddig még nem mutattak be. Kedvenc írói fogása — életének egybeolvasztása kedvenc hősei életével — itt is jól nyomon követhető. Esztella alakjának költői szépségű megformálása megragadja a hallgatót, a bohém világ és a szertartásosan kimért erkölcsű vidéki élet (Alvinczi Eduárd) összeütközésében egyszerre van jelen tragikum és komikum. Igazi írói remeklése (tudatos vagy ösztönös — nehéz eldönteni): ahogy a századelő társadalmának, egyén és közösség viszonyának

feloldhatatlan ellentétét ábrázolja, egyéni életsorok háttérében.

Már ez a néhány réteg (korántsem merítettem ki a mű bonyolultságát) érzékelteti a rádióelőadás nehézségét. Tény azonban, hogy a laza szerkezetű, burjánzó életmű-hangulatú költői dráma rendkívül alkalmas a rádióra. A látványt itt teljes értékűen pótolják a hang- és zenei eszközök — és a színészi játék. A nagyszámú szereplőgárda — *Varga Géza* rendezésében — igen egységes hatást kelt, lélettévé alakítja a művet. A főszereplők — *Gábor Miklós, Igó Éva* és *Papp Zoltán* — nyújtják szerepükből adódóan is a legárnyaltabb alakítást, amely jelenti az ábrázolt jellemek belső ellentmondásainak, sőt fejlődésének és változásának érzékeltetését is. A mellékszereplők viszont többnyire statikus jellemek. A kétórás darab végig megőrzi feszültségét, leköti a Krúdyt szerető hallgatót. De ezt a zenét botfűlűek aligha élvezik.

B. Fazekas László